ANUNȚURI

Româncuță

• Duminică seara va avea loc **lansarea monografiei-album a Bisericii** noastre. Este o carte alcătuită de către părinții noștri, Ștefan și Lucian, ce cuprinde atât istoricul, cât și evenimentele care au avut loc în timp aici, precum și erminia (explicarea) pe larg a picturii. Cartea conține peste 200 de pagini cu imagini, fiind un eveniment editorial ce face parte din seria aniversărilor Bicentenarului Teologiei arădene.

• Săptămâna a stat sub grija și **darurile Sfântului Nicolae**, mai ales pentru copiii de la școala al cărei ocrotitor este. Aceștia ne-au bucurat cu glasurile lor calde la spectacolul Paulei Hriscu (*foto*), dar și la mini-concertul din ajunul praznuirii, de la Biserică, iar apoi, în ziua Sfântului, la ei acasă, prin târgul organizat acolo.

ȘTIRI

• Joi, 8 decembrie 2022, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a participat la deschiderea **„Salonului de Artă Creștină”** organizat de pictorul Prof. Cătălin Băluț (*cel care a pictat Biserica noastră*) dimpreună cu partenerii săi, în Galeria de Artă Delta din Arad. (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Săptămâna trecută a fost lansat volumul ***Biserica Sfânta Sofia: Bisericile «Înțelepciunii lui Dumnezeu» în lume.*** În cuprinsul albumului, sunt prezentate, în imagini și cuvinte, lăcașuri de cult reprezentative închinate Înțelepciunii lui Dumnezeu, începând cu Hagia Sofia de la Constantinopol și continuând cu alte treizeci și șapte de biserici din întreaga lume, parte importantă din patrimoniul spiritual și material universal, de o deosebită valoare istorică și culturală, dar și de o mare valoare arhitecturală și artistică. (*sursa: basilica.ro*)

• Recent, **câțiva monahi athoniți au descoperit chilia Sf. Paisie Velicikovschi**, din vremea când s-a nevoit în Sfântul Munte, între 1746-1754. Acolo a fost tuns monah, a început să adune în jurul său ucenici și să traducă din scrierile Sfinților Părinți. Anul acesta se împlinesc 300 de ani de la nașterea Sf. Paisie de la Neamț. (*sursa: orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

DAN NEGRU și preot CONSTANTIN NECULA
Printre cuvinte între prieteni

Cartea aceasta este, înainte de orice, un apel la curaj. Atât Părintele Constantin Necula, cât și Dan Negru, nu au pretenția unor răspunsuri globale, definitive, însă cu siguranță amândoi dețin acel potențial mobilizator care reclamă interogația ofensivă, asumată. Fiecare pretext de discuție, între cei doi și între ei și auditoriu, e unul care ne ajută să destructurăm încă un temei de gând, să dezamorsăm încă un loc comun al derizoriului și, de ce nu, să ne neliniștim fertil în rătăcirile noastre întru așezare.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor

Numărul 44 (CXII) 11 decembrie 2022

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Este EGALITATE în Biserică?

Ieromonah Gavriil

Conceptul modern de „egalitate” are în mod evident rădăcini creștine, căci nimeni până la creștini nu a vorbit de egalitatea dintre ființele umane, indiferent de statutul lor social. Și aici ne referim la cunoscutul verset din Epistola către Galateni: *„Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus”.*

Însă modernitatea a luat această realitate duhovnicească și a încercat să o aplice într-un mod foarte simplist lumii materiale care ne înconjoară. Iar de aici și până la ideea că există o urmă de despotism în orice ierarhie sau autoritate nu a mai fost decât un pas. Dacă studiem însă Tradiția creștină, vom înțelege repede că această idee este străină învățăturii Bisericii.

Sf. Ap. Pavel a spus într-adevăr că în Hristos „nu mai este parte bărbătească și parte femeiască”, dar același Apostol a lăsat norme clare referitoare la rolul bărbatului și al femeii în căsnicie. Iar umbrela care acoperă toate acestea este faptul că trebuie să -l iubim pe celălalt precum Hristos ne-a iubit pe noi. Însă aceasta nu înseamnă să pretindem că toți sunt la fel și nici că iubim în același chip pe fiecare om.

Sf. Împărăteasă Teofana

(†16 decembrie 911)

A venit în lume ca urmare a rugăciunilor și credinței unor părinți sterpi. Era din spiță împărătească și i s-a dat o creștere și o educație pe măsură, însă cel mai mult a sporit în fapte bune. În urma unor acuzații nedrepte, a fost închisă împreună cu soțul său, viitorul împărat Leon al Bizanțului. Scăpând din închisoare, a petrecut mai mult în rugăciuni și milostenie, fiind către toți cu mare bunătate, fie ei nobili sau slugi. Apoi a adormit cu pace, iar soțul a zidit o biserică în numele ei. Însă ea nu a dorit această cinste, ci i-a apărut în vis și i-a cerut să o închine Tuturor Sfinților. De atunci, Leon al Bisericii a hotărât a se prăznui Toți Sfinții în prima duminică după Rusalii, ca să fie și împărăteasa Teofana cinstită.

Sf. Ap. Pavel le spune bărbaţilor să-şi iubească soţiile şi să aibă grijă de ele, iar femeilor le dă porunca să fie supuse soţilor, adică un rol diferit. Această diferenţiere a rolurilor nu are drept scop instalarea unui patriarhat autoritar şi despotic, în care femeile sunt oprimate, iar bărbaţii deţin poziţii de forţă. Dacă rostim cu atenţie rugăciunea *Tatăl nostru*, vom înţelege **că toate cele de pe pământ trebuie împlinite după modelul ceresc** („precum în cer aşa şi pe pământ"). Iar despre acest model ceresc vorbeşte Sf. Dionisie Areopagitul, când descrie în ce fel sunt împărţite oştile îngereşti. **În cer există o ierarhie clară**, adică poruncile lui Dumnezeu sunt date serafimilor, care, la rândul lor le transmit heruvimilor, şi tot aşa, până la cea mai de jos ceată, cea a îngerilor. Iar drumul este parcurs şi invers, adică îngerii, respectiv cetele de mai sus, iau cererile noastre şi le duc la Dumnezeu, dintr-o ceată în alta, mijlocind pentru noi.

Această mijlocire a îngerilor şi a sfinţilor este o adevărată piatră de încercare pentru protestanţi, căci ei zic: *dacă suntem cu toţii egali, de ce nu pot vorbi direct cu Dumnezeu ? De ce am nevoie de intermediari, precum sfinţii sau îngerii?* Cu adevărat este de esenţă adânc creştină ideea **egalităţii** noastre înaintea lui Dumnezeu, însă ei o **distorsionează prin mândrie**: *suntem egali, deci nu trebuie să mă plec în faţa nimănui, nu trebuie să ascult de nimeni şi nici să mă simt mai prejos decât un alt om.*

Dacă vom trăi în această mentalitate protestantă, de a nu ne supune nimănui, cu atât mai greu ne va fi să facem ascultare faţă de Dumnezeu. Şi vom ajunge să trăim într-o realitate distorsionată despre Dumnezeu, despre ceilalţi şi despre noi înşine. Însă El a rânduit toate spre folosul nostru, începând de la felul în care ne putem mântui fiecare şi până la a ne pune sub ascultarea altora. Iar aceasta nu trebuie să o simţim ca pe ceva opresiv, nedrept, ci ca pe ceva minunat, căci Însuşi Hristos ne-a spus că nu este dragoste mai mare decât a-şi pune cineva viaţa pentru prietenul său. Ce poate fi mai frumos decât a renunţa la orice îţi doreşti de dragul celuilalt?

Este o întâmplare în Pateric despre un monah care, din pricina mândriei, a început să-i considere pe ceilalţi mai prejos, spunând că singurii oameni importanţi sunt Sfinţii Trei Ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan. Mai apoi a început să-i dispreţuiască şi pe aceşti sfinţi, zicând că doar Sf. Ap. Pavel poate fi considerat un om important. Însă atunci părintele său i-a spus: fiule, ai grijă, căci zicând acestea, vei ajunge să spui chiar şi că Dumnezeu nu este destul de bun.

Mândria (mai ales a omului modern) îi vrea pe toţi egali, căci nu îl lasă să se vadă pe sine decât egal celorlalţi sau chiar superior. Însă, pentru a nu fi biruit cu totul de mândrie, omul are nevoie să ştie că trebuie să respecte, să se supună altora, că nu este el superior tuturor celorlalţi oameni şi nici măsura tuturor lucrurilor, aşa cum gândeau cei din Renaştere.

Putem spune mai mult: **viaţa celui care consideră că nu datorează nimic nimănui este una goală, plină de urâţenie, de lipsă de sens şi de singurătate**, căci acela vede lucrurile doar prin prisma sa.

Poate că pentru noi, cei din epoca post-modernă, nu are niciun sens să ascultăm de altul, să ne supunem altei persoane, cu atât mai mult cu cât citim în Scriptură că suntem egali în Hristos. Dar, creştini fiind, trebuie să ne silim să trăim astfel, chiar dacă nu înţelegem, la fel cum facem cu plinirea poruncilor lui Dumnezeu, pe care nu le înţelegem întotdeauna. Iar prin trăirea în ascultare şi supunere, viaţa noastră se va umple de sens, bucurie şi pace. Să lepădăm mentalitatea egalitaristă, care ne-a făcut să fim o generaţie nemulţumită şi nemulţumitoare!

O, suflet din sufletul meu !

O, suflet din sufletul meu,
fior din aceeaşi iubire,
calvarul aceluiaşi greu
ne-a dat o-nfrăţită simţire.

Fii binecuvântată
în veci de Dumnezeu,
tu parte neuitată
a sufletului meu.

În inima noastră la fel
aceeaşi dorinţă suspină,
Hristos mi te-a dat pentru El
părtaşi la slujba-I divină.

Spre soarele-aceluiaşi steag
'nălţăm o-nfrăţită privire
cu slujba Aceluiaşi Drag
I-aducem unita jertfire.

Ce scumpă ţi-e lupta ştiind
alături fiinţa iubită,
părtaş la jertfă fiind
părtaşe la plata slăvită.

Ce dulce-i cântarea în doi,
ce rodnică-i slujba-n unire,
când arde c-o flacără-n noi
aceeaşi cerească trăire.

O suflet din sufletul meu
răsad din aceeaşi credinţă
prin foc ne-a unit Dumnezeu
pe veci pentru-a Lui biruinţă.

Traian Dorz

Piteşti
De ce?

Substratul teoretic pentru reeducarea comunistă l-au constituit principiile lui A. S. Makarenko, un pedagog sovietic născut, în 1888, în Ucraina. Având ca pregătire teoretică un curs de pedagogie de un an, din 1920 până în 1932 devine liderul, pe rând, al unei colonii de delicvenţi minori vagabonzi, respectiv al unei colonii pentru minori. Principiile pe care le-a folosit în educaţia acestor copii au fost enunţate ulterior în lucrările sale *Poemul Pedagogic*, respectiv *Marşul Anului '30*.

Pedagogia lui Makarenko se mulează pe ideologia comunistă. Principala sa idee constă în distincţia clară făcută între **educaţie** şi **reeducare**. Dacă educaţia unui individ presupune o evoluţie îndelungată, reeducarea acestuia se poate face doar printr-o aşa-numită explozie, un şoc care să-i spulbere vechile principii şi să-l facă uşor influenţabil pentru inocularea unor noi idei.

Explozia lui Makarenko are loc ea însăşi în colectiv. Astfel, reeducatul, neavând nicio altă şansă, caută scăparea tocmai în integrarea în colectivul care l-a încolţit. **Individul nu mai există, doar colectivul**. Acest principiu educaţional va constitui fundamentul reeducării de la Piteşti.

Aşa cum avea să afirme şi Aleksandr Soljeniţîn, deţinuţii politici care au cedat în reeducarea de la Piteşti au făcut-o urma torturilor fizice şi a unei terori psihice diabolice, nemaiîntâlnite în universul concentraţionar.

Însă **ţinta finală a reeducării de la Piteşti a fost să-L scoată pe Hristos din sufletul deţinuţilor**. Cum singurul lucru care îi mai ţinea în viaţă pe deţinuţi era credinţa în Dumnezeu, torţionarii au inventat în acest sens metode speciale de tortură. Pe toată perioada Postului Paştelui, deţinuţii treceau prin chinuri greu de imaginat chiar şi pentru mintea umană.

„Unii au murit, alţii au rezistat, cei mai mulţi şi-au revenit. Omul are în el anumite forte interioare pe care nu i le poate distruge nimeni şi nici el însuşi nu şi le poate distruge, fiindcă el, omul, nu-şi aparţine lui şi aceste forţe din el mărturisesc pe Cel Care l-a creat. " (D. Bacu, trecut prin iadul Piteştiului)

„Reeducarea din Piteşti, apoi Aiud, Gherla, Târgşor şi Canal nu se poate numi experiment, nici măcar fenomen, ci a fost un masacru". (George Cuşa, supravieţuitor)

Vârful ororilor Piteştiului a fost reprezentat de aşa-zisa „camera 4 spital", unde se derulau cele mai crunte torturi. Cei care au avut neşansa să ajungă aici erau dintre cei mai înverşunaţi opozanţi ai regimului, care au refuzat cu vehemenţă orice formă de demascare, orice ordin de a-şi tortura colegii de celulă; erau oameni cu personalităţi extrem de bine conturate şi reprezentau dovezi vii ale nereuşitei reeducării. Pentru că torturile erau direct proporţionale cu nivelul de rezistenţă al fiecăruia, studenţii cei mai puternici au fost aduşi în această sinistră „camera 4", unde au fost schingiuiţi, mutilaţi.

Camera 4 spital a fost pentru o vreme gazdă lui Nicolae Purcărea. Amintindu-şi ororile trăite nu se putea abţine să nu plângă. Adaptarea sa socială nu s-a putut realiza nici măcar până în ziua de azi, motivând că repercusiunile mentalităţii comuniste sunt mult prea puternice şi că **mai este nevoie de câteva generaţii care să spele aceste consecinţe**. În urma detenţiei, şi domnul Purcărea şi-a dezvoltat o latură artistică, şi anume sculptura în lemn. *„Prin ea miam găsit libertatea fizică şi morală. Dar coşmarurile se mai ţin lanţ. Ce a fost nu se poate şterge din subconştient. De sindromul Piteşti nu te vindecă decât moartea*". Nicolae Purcărea s-a dovedit a face parte din categoria celor greu de înfrânt, greu de reeducat. Se cunoaşte faptul că deţinuţii care opuneau rezistenţă reeducării lui Ţurcanu au cunoscut abisul umilinţei. Nicolae Purcărea a fost unul dintre ei şi a suferit un satanic botez: a fost băgat cu capul în tinetă cu murdărie. *„Atunci am simţit că ceva s-a rupt în mine. O singurătate m-a cuprins şi în acelaşi timp şi o nemărginită nepăsare. Am înlemnit*".

Însă tot el arată scăparea: *„Lupta n-a fost între oameni, ci între două lumi: lumea binelui şi lumea răului, a lui satan. Şi dacă pentru o clipă surâsul lui satan ne-a îngheţat inimile, Dumnezeu, în marea Lui dragoste, ne-a redat viaţă, ne-a încălzit, ne-a scos la lumină, ne-a dat puterea de a lupta cu cel rău*".

Iată câteva cuvinte, câteva frânturi de mărturii. De ce a rânduit Dumnezeu ca noi, cei de azi, să trăim după această înfricoşătoare „reeducare"? Şi mai ales: cum se trăieşte după Piteşti? Conştiinţa noastră, oricât am ignora Piteştiul, are într-unul din sertăraşele ei, ceea ce s-a întâmplat acolo. Deschide-se-va, oare, într-o zi?

ani, pe masa de operație, ai început să crezi cu adevărat în Dumnezeu.

- Eu am crezut întotdeauna în Dumnezeu, însă poate din cauza tinereții, mai judecam. Însă în momentul în care am intrat în sala de operație, m-am gândit: Doamne, Te rog să ai grijă de părinții mei, pentru că vor simți o mare durere. Căci știam că mă sting. Nu mi-a fost frică, dar m-am gândit la cei dragi mie, de la care îmi luam rămas bun. Pentru ei m-am rugat, nu pentru mine. Și cred că Dumnezeu a văzut atunci că merit o a doua șansă. Mi-a dat o pălmuță dumnezeiască tocmai ca să-mi revin și să-mi dau seama ce am de făcut eu în lumea aceasta.

- Să mai mulțumim lui Dumnezeu și ție, Paula, pentru că umbli cu Dumnezeu și El călătorește cu tine. Așa este?

- Așa este! Eu când plec la drum Îl chem pe Dumnezeu cu mine.

- De asemenea, Îi mulțumim pentru că știi și crezi că Dumnezeu lucrează prin oameni.

- Cred cu toată ființa mea, pentru că din acel moment am avut parte de oameni minunați, prin care eu am putut să ajung ceea ce sunt astăzi. Cred că Dumnezeu există în fiecare sufleţel, doar că trebuie să-L asculți.

- Îi mulțumim lui Dumnezeu și ție pentru că ne faci darul de a cânta fără aștepți ceva în schimb.

- Mă bucur când pot fi de folos. Dacă vrei să-i dai unui om un pahar cu apă, i-l dai pur și simplu, nu aștepți să ți se dea înapoi. Ai făcut-o pentru că așa ai vrut. Asta încerc și eu să fac. Învăț. Încerc să fiu tot mai bună sufletește, pentru că, părinte, sunt om și greșesc de multe ori. Dar de fiecare dată îmi pare rău și îmi cer iertare.

- Te purtăm în inimă! De asemenea Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că știi ce înseamnă viața simplă, să mergi cu vacile la pășcut, să cosești. Poate oamenii care nu au timp, nu înțeleg ce înseamnă asta. Dar tu, când cânți „M-o trimis mama la capre”, știi ce înseamnă.

- Știu! Și la vaci, și la oi! Și mai știu să și cosesc. Am crescut într-un sat ca un rai, comuna Bulzeștii de Sus din județul Hunedoara. Am contribuit la treburile gospodărești pentru că mi-a plăcut, pentru că a existat un pic de bărbăție în mine. Am început de mică, de la 5-6 ani. Acum nu mai am vaci, dar căsuța există și am început să o recondiționăm, cosesc (acum m-am domnit, nu mai tai cu săcurea, ci cu drujba!). E un loc atât de curat, unde fug ca să fiu mai aproape de Dumnezeu. Niciodată nu o să mă dau înapoi de la lucru, așa că, dacă la vară aveți de coasă...

- Contactul cu natura te face atât de vie și o simțim în cântecul tău. Îi mai mulțumim că și atunci când ești singură nu ești singură.

- Da, nu sunt singură niciodată! Mai merg la drumuri lungi și mama mă sună: iar mergi singură? Și îi zic: dar, măi mamă, eu nu sunt singură! Și nu mi-e frică de nimic. Nu știu cum sunt așa... Simt că nu mi se poate întâmpla nimic rău, căci Dumnezeu este cu mine.

- Și o ultimă mulțumire: pentru că prin glasul tău, cu atâta curaj, nu te rușinezi să amintești tuturor de Hristos.

- Nu știu ce să mai zic, ați spus deja foarte mult. E clar că sufletul este cumva biletul nostru pentru dincolo. Ce adunăm în el, e cum am petrecut pe acest pământ (dacă greșesc, să mă corectați). Fugim întruna după fel de fel de lucruri pentru noi, adunăm răutăți, ne pierdem cumva... Și atunci, vorba cântecului: ce folos?

- Părintele Arsenie spune că dacă nu trăiești de aici Raiul, nu-l vei avea niciodată...

- Dacă ar fi fost totul ușor și roz, de unde mai știam unde am greșit sau ce să devin? Eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot, și pentru bune, și pentru rele, pentru că în fiecare rău există un strop de bine. Ca și vremea, după furtună vine soare.

- Paula, îți mulțumim!

PĂRINTELE EFREM DIN ARIZONA
și tânărul care s-a făcut monah

Un tânăr american a vizitat mănăstirea Sf. Antonie din Arizona cu câțiva prieteni. Așteptau cu toții în camera alăturată chiliei Părintelui Efrem, care spovedea înăuntru. La un moment dat, gheronda a ieșit din chilie și la- întrebat pe tânăr:

- Ai cumva un telefon modern și foarte bun, copilul meu?

- De ce mă întrebați, părinte?

- Aș vrea să suni la o mănăstire din Athos, ca să vorbesc cu părinții de acolo, i-a răspuns părintele Efrem.

Apoi bătrânul i-a dat un bilețel pe care era un număr de telefon și i-a spus:

- Te rog sună la numărul acesta peste o oră și când se face legătura, te rog să-mi dai să vorbesc cu ei.

Tânărul a sunat și l-a rugat în engleză pe călugărul care i-a răspuns să aștepte puțin, până i-l dă la telefon pe părintele Efrem din Arizona. Apoi s-a îndreptat spre chilia bătrânului să-l caute, însă în același timp, monahul athonit i-a spus că, dimpotrivă, părintele Efrem este la ei în mănăstirea din Athos și dorește să-i spună ceva chiar tânărului.

Șocat, tânărul a auzit glasul părintelui Efrem la capătul celălalt:

- Dragul meu John (căci acesta era numele tânărului), sunt eu, starețul Efrem. Te-am sunat ca să vorbim. Acum sunt în Athos, iar tu ești în Arizona. Am dorit să vezi o frântură din credința noastră ortodoxă și ce este cu putință prin lucrarea harului Duhului Sfânt! Pe curând!

Tânărul nu își revenea din șoc. Totuși, s-a îndreptat spre chilia bătrânului și intrând acolo, nu l-a găsit înăuntru. Apoi a ieșit să le spună prietenilor săi întâmplarea.

Când a terminat de povestit, ușa chiliei bătrânului s-a deschis, iar în prag a apărut părintele Efrem, care i-a spus zâmbind:

- John, intră puțin ca să putem vorbi!

La puțină vreme după aceasta, John a intrat în mănăstirea Sf. Antonie din Arizona, devenind monah...

> *Iată un sfat: nu arătați celui drag o stare sufletească negativă, nu exprimați sentimente jignitoare, nu vorbiți la mânie, nu vă purtați urât .*
>
> Sfânta Împărăteasă Alexandra

Oamenii lui Dumnezeu

Alexandra

Viața unei împărătese (2)

Viața de familie

Romanovii în anii fericiți ai vieții de familie,

1913

Alexandra Feodorovna a trăit în Rusia dragostea vieții sale alături de Nicolae, după cum ea însăși scrie: „Devotamentul, iubirea și dorul meu pentru tine devin din ce în ce mai puternice și mai profunde. Dumnezeu să te binecuvânteze, soțiorul meu iubit.”. Dar viața sa în noua patrie a fost și plină de încercări.

În 14 mai 1896 Alexandra și Nicolae au fost încoronați ca împărați ai Rusiei. Nicolae scria: „Vineri, 10 mai (...) Împreună cu Alix am ținut post și ne-am pregătit pentru Sfânta Împărtășanie. Luni, 13 mai (...) Fie ca milostivul Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească mâine.” Deși a fost o zi cu multă bucurie duhovnicească, festivitățile organizate cu ocazia încoronării s-au încheiat cu o tragedie pe câmpia Khodynka, unde peste 1000 de oameni au murit din cauză că s-au călcat în picioare în urma unui zvon fatidic cum că nu ar fi destule daruri și gustări pentru toți. Cuplul imperial a fost informat doar după câteva ore de la teribilul incident. Dincolo de vizitele zilnice la spital, cei doi și-au asumat cheltuielile pentru înmormântarea fiecărui om decedat, precum și dăruirea unei sume de bani, din fondurile personale, pentru fiecare familie îndoliată.

Alexandra și Nicolae au fost oameni cu o dragoste adâncă pentru familie. Țarina mărturisea: „În familie, datoria principală este dragostea dezinteresată, jertfelnică. Fericirea vieții este un șir de bucurii mărunte: sărutări, zâmbete, priviri pline de blândețe, complimente izvorâte din inimă și nenumărate gânduri bune.”. Dumnezeu le-a binecuvântat din plin dorința, dăruindu-le cinci copii: Olga (1895), Tatiana (1897), Maria (1899), Anastasia (1901) și țareviciul Alexei (1904). Bucuria venirii pe lume a moștenitorului a fost umbrită însă de boala sa – hemofilie -, care a adus multe momente de neliniște în viața familiei, Alexei fiind mereu în pericol de moarte.

De educația copiilor s-a ocupat în special Alexandra, crescându-i în credință și evlavie față de Dumnezeu. Aproape în fiecare zi îi ducea cu ea la biserică. Seara mergea în camerele lor să se roage cu ei, iar când nu putea din cauză că nu se simțea bine (lucru care se întâmpla adeseori) le trimitea scrisori cu sfaturi duhovnicești: „Draga mea Tatiana (...) uneori Dumnezeu trimite boala pentru binele sufletului.”'.

Ducesa Olga, sora țarului Nicolae, mărturisea despre țarină: „Luam destul de des ceaiul cu ei, și-mi amintesc cum venea Nicky în unele seri, frânt de oboseală și uneori nervos, iar Alix niciodată nu spunea un cuvânt și nu făcea nici măcar un gest nepotrivit... Atâta liniște răspândea în jur.”.

Tot restul vieții lor, Nicolae și Alexandra au păstrat în mod minunat această dragoste desăvârșită. În ciuda furtunilor istorice prin care au trecut, iubirea lor neprefăcută - care a definit și legătura cu copiii lor- precum și nădejdea deplină în Dumnezeu, i-a întărit în încercările prin care au trecut.

(va urma)

G.M.

Lucrarea duhovnicească

Ascultarea
înseamnă libertate

Sf. Paisie Aghioritul

Cel care suferă de ceva sufletește, ca să fie ajutat **trebuie să aibă duhovnic, să aibă încredere în el și să-l asculte**. Îi va mărturisi gândul său, iar acela îl va sfătui: „Acestui gând nu-i da importanță, la acela ia aminte" etc. Dacă nu are încredere și nu ascultă, nu-i poate pleca gândul ce îl supără. Oare știi ce înseamnă să -ți ceară unii ajutor, iar ei înșiși să nu facă nimic?

Odată un preot a mers la mănăstire și i-au spus să cânte, dar acela a refuzat. „De ce nu cânți?", l-au întrebat. Pentru că psalmul spune: *Laudele Domnului în gura lor și săbii cu două tăișuri în mâinile lor*. Se temea de sabie dacă și-ar fi înălțat glasul său și stăruia în gândul său care îi spunea că nu este bine să cânte. „Măi, Părinte, nu este așa", îi spuneau aceia. Însă acela, nimic, o ținea pe a lui. Ei, cum să te înțelegi cu un astfel de om? Ce să-i faci? Chiar dacă ceea ce spunea acela ar fi fost corect, iar altul i-ar fi spus: „Nu, nu este așa, este în felul acesta", și ar fi făcut ascultare de greșeala celuilalt, tot ar fi primit har și încă mult har, pentru că s-ar fi smerit.

Câți se chinuiesc așa ani întregi, deoarece cred gândului lor și nu ascultă de nimeni. Orice le-ai spune, orice le-ai face, pe toate le iau anapoda. Și nu este numai atât, că a crezut cineva odată în gândul său și răul nu s-a oprit acolo, ci răul se mărește. Se cultivă încet-încet și poate ajunge la nebunie. Unul, de pildă, face o casă, iar alții îi spun: „Cum de o faci așa? Va cădea și te va strivi". Deoarece este la început, dacă ascultă, ușor o poate strica și îndrepta. Dar dacă apucă și o termină, cum o va mai strica după acea? I se spune: „Te va strivi", vede și acela că va cădea, își dă seama de primejdie, dar se gândește că a cheltuit, că a făcut atâta osteneală ca s-o facă și astfel nu o strică.

Dacă vrea, unul ca acela poate fi ajutat. Dar atunci când îi spui că aceasta nu este corect, iar acela se îndreptățește pe sine, cum să fie ajutat? Să presupunem că un tânăr are diabet și, deoarece nu știe cât rău îi poate face el, crede că nu este ceva serios. Medicul îi spune: „Diabetul vatămă și trebuie să ții regim". Dacă îl va asculta, nu va avea probleme. Dar dacă va spune: „Lasă să am diabet! O să mănânc dulciuri, pentru că atunci când mănânc dulciuri mă încălzesc și pot dormi fără pătură; pot intra și în zăpadă", cum te vei înțelege cu el, dacă insistă și o ține pe a lui?

Dar cel smerit chiar și minuni de ar face, tot nu va crede în gândul său. În Iordania era un preot foarte simplu care făcea minuni. Citea la oameni și la animale care aveau vreo boală și se făceau bine. Mergeau și musulmanii la el atunci când sufereau de ceva, iar el îi vindeca. Acesta, înainte de a liturghisi, sorbea ceva cu puțin posmag și după aceea toată ziua nu mânca nimic. După o vreme a aflat patriarhul că mănâncă înainte de Sfânta Liturghie și l-a chemat la patriarhie. Acela s-a dus fără să știe de ce l-au chemat. Până să-l cheme patriarhul, a așteptat într-o sală împreună cu alții. Afară era foarte cald. Storurile erau trase și printr-o gaurică trecea o rază de lumină. Preotul crezu că aceea este o sfoară. Fiindcă transpirase, își scoase rasa și o întinse pe raza de lumină. Când ceilalți care stăteau acolo au văzut aceasta, au rămas cu gura căscată. Se duc și îi spun patriarhului: „Preotul care gustă înainte de Sfânta Liturghie și-a agățat rasa pe o rază de lumină!". Atunci patriarhul l-a chemat înăuntru și a început să-l întrebe: „Ce faci? Cum o duci? Cât de des liturghisești? Cum te pregătești pentru Sfânta Liturghie?". „Iată, citesc slujba Utreniei, fac și câteva metanii, apoi pregătesc o sorbitură, gust puțin și după aceea liturghisesc", îi răspunde acela. „De ce faci aceasta?", îl întreabă patriarhul. „Dacă mănânc puțin înainte de Sfânta Liturghie, răspunde acela, atunci când potrivesc, Hristos vine deasupra. În timp ce dacă mănânc după Sfânta Liturghie, Hristos rămâne dedesubt". Și o făcea aceasta cu gând bun. Atunci îi spune patriarhul: „Nu, așa nu este corect. Mai întâi să consumi, și după aceea să mănânci puțin". Atunci preotul a făcut metanie și a primit.

Vreau să spun că, deși ajunsese la o astfel de măsură, încât făcea minuni, a primit porunca în mod simplu pentru că nu avea voie proprie. În timp ce, de ar fi crezut în gândul său, ar fi putut spune: „Eu citesc oamenilor și animalelor bolnave și se fac bine. Așadar, săvârșesc minuni. Ce-mi spune mie acesta? Așa cum gândesc eu este mai bine, pentru că altfel merge mâncarea deasupra lui Hristos".

Am înțeles că ascultarea ajută foarte mult. **Și puțină minte de ar avea cineva, dacă face ascultare se face filozof.** Ori inteligent, ori prost, ori sănătos, ori bolnav sufletește și trupește de ar fi cineva, și este chinuit de gânduri, dacă însă face ascultare se eliberează. Ascultarea înseamnă libertate.

Pentru ce Îi mulțumim lui Dumnezeu?

Discuția părintelui Ștefan cu Paula Hriscu

Duminica trecută ne-am bucurat de împreuna-cântare a Paulei Hriscu și a copiilor de la Școala Sf. Nicolae, dar și de împreuna-vorbire de suflet pe care a avut-o în timpul spectacolului cu părintele Ștefan și pe care o reproducem mai jos.

- Am avut bucuria să fie în mijlocul nostru pe draga noastră Paula Hriscu. Noi o așteptam de mult. Ocupă un loc care era gol. Ne era dor de lucrarea pe care o faci, de inima ta caldă, de cântecul tău frumos și din inimă, de curajul tău. Am câteva mulțumiri aduse lui Dumnezeu și dânsei. Îi mulțumim lui Dumnezeu și îți mulțumim, Paula Hriscu, pentru că ai venit în mijlocul nostru!

- Eu Îi mulțumesc și nu cred că se putea altfel. Am ajuns aici pentru că am urmat calea lui Dumnezeu.

- De asemenea Îi mulțumim lui Dumnezeu și îți mulțumim că ai venit în fața noastră în strai românesc, astăzi, când lumea își pierde reperele.

- Adevărul e că și eu mă simt foarte bine în el. Mulți m-au întrebat: nu ți-e cald, nu ți-e greu îmbrăcată așa, nu te strânge de grumaz baticul acela? Însă, în momentul în care îmbrac acest costum popular...

- Dă-mi voie, e ca și cum mă îmbrac eu în veșmintele preoțești și mă pun în fața lui Dumnezeu: e un lucru sacru.

- Eu mă consider lutul din mâinile lui Dumnezeu și atunci mă las condusă exact așa cum vrea El. Părinte, eu nu am planuri sau dorințe, pentru că atunci când am avut planuri sau dorințe, nu mi s-au îndeplinit. Și am știut de ce: pentru că n-au fost pentru mine. Iar din acel moment am renunțat la ele și m-am lăsat condusă de Dumnezeu. El știe ce e cel mai bine pentru mine. Iar dacă am trecut prin greutăți, Îi mulțumesc și pentru asta.

- Îți mulțumim, Paula, și suntem bucuroși că ești credincioasă și că exprimi această credință prin cântec – în piese precum „Ce folos?", cu aceste versuri minunate ale lui Traian Dorz (nimeni nu a îndrăznit să cânte cu atât curaj!), sau „Mi -ar fi plăcut" sau „O, vai, vai, Ierusalime".

- Este singura modalitate prin care pot să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce sunt, prin care pot să aduc laudă lui Dumnezeu pentru că atunci când El a hotărât să mă trezească la realitate, a făcut-o în cel mai frumos mod posibil. Chiar dacă eu am crezut că poate nu o să mai fiu în următoarea zi, căci medicii nu -mi mai dădeau șanse. Dar s-a întâmplat minunea și atunci am înțeles cu adevărat că El există. Mi-a schimbat viața într-o secundă: mi-a dat o nouă șansă la viață, mi-a dat cea mai frumoasă viață – eu nu m-am gândit niciodată că o să cânt, nu aveam nicio legătură cu muzica. Și nici nu m-am gândit că o să pot să cânt vreodată în fața cuiva. Singurii cărora le-am cântat au fost mama și soțul. Atâta am plâns și mi-am zis că nu o să fiu niciodată capabilă să cânt în viața mea. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, atunci când cânt, simt că Cineva mă susține și îmi dă putere. Și așa, eu mi-am înțeles misiunea, am înțeles care e misiunea mea pe pământul acesta.

- Îi mai mulțumim lui Dumnezeu și pentru încercările care te-au făcut mai înțeleaptă și mai bună.

- Așa este. Greutățile prin care trecem, obstacolele, pierderile celor dragi ne fac să devenim mai buni, mai răbdători, mai îngăduitori cu cei din jurul nostru, mai sinceri. În ziua de azi e greu să fii sincer sau, cel puțin, este nevoie de curaj să spui ceva cu adevărat.

- Am auzit mulți artiști cântând din inimă, dar să-și deschidă inima în fața noastră, nu. Și pentru aceasta mult ne bucurăm.

- Doresc să și rămână ceva în urma mea, atunci când n-oi mai fi, să-și amintească oamenii de mine, pentru că muzica pe care o cânt și pe care o compun este din sufletul meu.

- Da, și pentru aceasta îi mulțumim lui Dumnezeu, căci primim piesele tale cu lacrimi și probabil de multe ori ai compus cu lacrimi. Așa este?

- Așa este! De unde știți asta, părinte? ... S-a întâmplat să compun cu lacrimi pentru că am pierdut pe cineva drag, de exemplu în noaptea de priveghi a tatălui meu am compus. Și au fost cântece vesele (*Sărăcuța*, *Curge lacrimă din nor*), pentru că lui îi plăceau cântecele vesele.

- În continuare, Îi mulțumim lui Dumnezeu și ție pentru că nu cauți succesul. Iar cine nu caută succesul, acela cu atât mai mult îl are.

- Nu caut succesul pentru că Dumnezeu nu vrea asta. Dacă alegi aceasta, te pierzi pe cale, pentru că vrei cu tot dinadinsul să fii cel mai mare, cel mai tare... Și atunci faci compromisuri și răutăți ca să ajungi să atingi succesul. Pe mine nu mă interesează succesul acesta. Succesul meu este să pun în sufletele dumneavoastră mesajul din cântecele mele.

- Ne bucurăm, Paula, că acum 8